

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Thomæ A Kempis Canonici Regvlaris Ord. S. Avgvstini De Imitatione Christi Libri Qvatvor

Thomas <von Kempen>

Antverpiæ, 1617

Cap. LVIII. De alterioribus rebus, & occultis iudiciis Dei non scrutandis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45760](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45760)

es, & non Deus: caro es, non Angelus. Quomodo tu posses semper in eodem statu virtutis permanere, quando hoc *Genes. 3* defuit angelo in cælo, & primo homini in paradiso? Ego sum, qui mœren-tes erigo sospitate: & suam cogno-
scentes infirmitatem, ad meam pro-
ueho diuinitatem.

Pf. 118. 4 Domine, benedictum sit verbum
tuum, dulce super mel & fauim,
ori meo. Quid facerem in tantis tri-
bulationibus & angustiis meis, nisi
me confortares tuis sanctis sermo-
nibus? Dummodò tandem ad portum
salutis perueniam, quid curæ est,
quæ & quanta passus fuero? Da finem
bonum: da felicem ex hoc mundo
transitum. Memento mei Deus meus,
& dirige me recto itinere, in regnum
tuum. Amen.

C A P. LVIII.

*De alioribus rebus, & occultis iudi-
ciis Dei, non scrutandis.*

FILI, caueas disputare de altis ma-
teriis, & de occultis Dei iudiciis:
cur iste sic relinquatur, & ille ad tan-
tam

tam gratiam assumitur. Cur etiam iste tantum affligitur, & ille tam eximie exaltatur. Ista omnem humanam facultatem excedunt: nec ad inuestigandum iudicium diuinum, vlla ratio præualet, vel disputatio. Quando ergo hæc tibi suggerit inimicus, vel etiam quidam curiosi inquirunt homines, responde illud Prophetæ: Iustus es Domine, & rectum *Pf 118.*
iudicium tuum. Et illud: Iudicia Do- *Pfal. 118.*
mini vera, iustificata in semetipsa. Iudicia mea metuenda sunt, non discutienda, quia humano intellectui sunt incomprehensibilia.

2 Noli etiam inquirere, nec disputare de meritis Sanctorum, quis alio sit sanctior, aut quis maior fuerit in regno cælorum. Talia generant sæpè *2 Tim.*
lites & contentiones inutiles, nutriunt *2.*
quoq; superbiam & vanam gloriam: vnde oriuntur inuidiæ & dissensiones, dum iste illum Sanctum, & alius alium conatur superbè præferre. Talia autem velle scire & inuestigare, nullum fructum afferunt, sed magis Sanctis displicent: quia non sum Deus dissensionis, sed pacis, quæ pax magis

in humilitate vera, quàm in propria exaltatione consistit.

3 Quidam zelo dilectionis, trahuntur ad hos vel ad illos ampliori affectu, sed humano potiùs quàm diuino. Ego sum, qui cunctos condidi Sãctos, ego donavi gratiam: ego præstiti gloriam. Ego noui singulorum merita; ego præueni eos in benedictionibus dulcedinis meæ. Ego præsciui dilectos ante sæcula; ego eos elegi de mundo, non ipsi me præelegerunt. Ego vocaui per gratiam, attraxi per misericordiam: ego perduxi eos per tentationes varias. Ego infudi consolationes magnificas; ego dedi perseuerantiam: ego coronavi eorum patientiam.

4 Ego primum & nouissimum agnosco; ego omnes inæstimabili dilectione amplector. Ego laudandus sum in omnibus Sanctis meis; ego super omnia benedicendus sum, & honorandus in singulis, quos sic gloriosè magnificauit & prædestinaui, sine vllis præcedentibus propriis meritis. Qui ergo vnum de minimis meis contempserit, nec magnum honorat; quia pusillum & magnum ego feci. Et qui dero-

Ioc. 15.

Iac. 2.

Sap. 6.

derogat alicui Sanctorum, derogat & mihi, & ceteris omnibus in regno cælorum. Omnes vnum sunt per charitatis vinculum: idem sentiunt, idem volunt, & omnes in vnum se diligunt.

5 Adhuc autem (quod multo altius est) plus me, quam se & sua merita, diligunt. Nam supra se rapti, & extra propriam dilectionem tracti, toti in amorem mei pergunt, in quo & fructuè quiescunt. Nihil est, quod eos auertere possit aut deprimere: quippe qui æterna veritate pleni, igne ardescunt inextinguibilis charitatis. Taceant igitur carnales & animales homines, de Sanctorum statu differere, qui non norunt nisi priuata gaudia diligere. Demunt & addunt, pro sua inclinatione, non prout placet æternæ veritati.

6 In multis est ignorantia, eorum maximè, qui parum illuminati, rarò aliquem perfecta dilectione spiritali diligere norunt. Multum adhuc naturali affectu & humana amicitia, ad hos vel ad illos trahuntur: & sicut in inferioribus se habent, ita &

de caelestibus imaginantur. Sed est distantia incomparabilis, quæ imperfecti cogitant, & quæ illuminati viri per reuelationem supernam speculantur.

Eceli. 3.

7 Caue ergo fili, de istis curiosè tractare, quæ tuam scientiam excendant: sed hoc magis satage & intende, vt vel minimus in regno Dei queas inueniri. Etsi quispiam sciret, quis alio sanctior esset, vel maior haberetur in regno caelorum: quid ei hæc notitia prodesset, nisi se ex hac cognitione coram me humiliaret, & in maiorem nominis mei laudem exurgeret? Multò acceptius Deo facit, qui de peccatorum suorum magnitudine, & virtutum suarum paruitate cogitat, & quàm longè à perfectione Sanctorum distat; quàm is, qui de eorum maiori- tate vel paruitate disputat. Melius est Sanctos deuotis precibus & lachrymis exorare, & eorum gloriosa suffragia humili mente implorare; quàm eorum secreta, vana inquisitione perscrutari.

8 Illi benè & optimè contentantur, si homines scirent contentari, & v-
niloquia

niloquia sua compescere. Non gloriantur de propriis meritis, quippe qui sibi nihil bonitatis adscribunt, sed totum mihi, quoniam ipsis cuncta ex infinita charitate mea donavi. Tanto amore diuinitatis, & gaudio superfluenti replentur; ut nihil eis desit gloriæ, nihilque possit deesse felicitatis. Omnes Sancti, quanto altiores in gloria, tanto humiliores in seipsis, & mihi viciniore & dilectiores existunt. Ideoque habes scriptum, quia mittebant coronas suas ante Deum, *Apor. 4.* & ceciderunt in facies suas coram Agno, & adorauerunt Viuentem in sæcula sæculorum.

9 Multi quærent, quis maior sit in regno Dei: qui ignorant, an cum minimis erunt digni computari. Magnum est, vel minimum esse in cælo, ubi omnes magni sunt: quia omnes filij Dei vocabuntur & erunt. Minimus erit in mille, & peccator centum annorum morietur. Cùm enim quærent discipuli, quis maior esset in regno cælorum? tale audierunt responsum: Nisi conuersi fueritis, & efficiamini sicut paruuli, non intrabitis

in regnum cælorum. Quicumque ergo humiliauerit se, sicut paruulus iste, hic maior est in regno cælorum.

Mat. 6. 10 Væ eis, qui cum paruulis humiliare se sponte dedignantur: quoniam humilis ianua regni cælestis, eos non admittet intrare. Væ etiam diuitibus, qui habent hîc consolationes suas: quia pauperibus intrantibus in regnum Dei, ipsi stabunt foris eiulantes. Gaudete humiles, & exultate pauperes, quia vestrum est regnum Dei, si tamen in veritate ambulatis.

Mat. 5.

CAP. LIX.

Quòd omnis spes & fiducia, in solo Deo est figenda.

DOMINE, quæ est fiducia mea, quam in hac vita habeo? aut quod maius solatium meum, ex omnibus apparentibus sub cælo? Nonne tu, Domine Deus meus, cuius misericordiæ non est numerus? Vbi mihi benè fuit, sine te? Aut quando malè esse potuit, præsentem te? Malo pauper esse propter te, quàm diues sine te. Eligo potius tecum in terra pere-